

Geïntegreerde verslag:

Waarmee gaan ons huis toe?

1. Inleiding

Die tafelgesprekke toon 'n sterk bewustheid dat die NG Kerk in 'n veranderende wêreld leef, maar dat God se trou en teenwoordigheid onveranderd bly. Die deelnemers gaan huis toe met hernude geloof, hoop en liefde, 'n dieper besef van hulle roeping en 'n groter bereidwilligheid om saam te werk en nuwe bedieningsmoontlikhede te ondersoek.

Die Heilige Gees bevestig die kerk se geloofsgrondslag en die werk wat reeds gedoen word, maar ontwig terselfdertyd gevestigde denkpatrone, strukture en bedieningsmodelle. Hierdie ontwigting is nie bloot verandering ter wille van verandering nie, maar 'n uitnodiging om God opnuut te ontdek, te onderskei waar Hy reeds werkzaam is en met gehoorsaamheid daarop te reageer.

2. God bly getrou te midde van verandering

Een van die sterkste temas in die gesprekke is die belydenis dat God dieselfde bly, selfs wanneer die wêreld en die kerk ingrypend verander. Deelnemers getuig dat God deur die geskiedenis heen sy kerk bewaar, mense begelei en nuwe moontlikhede geskep het, selfs in moeilike en onseker tye.

Die terugblik op die kerk se geskiedenis, onder meer tydens die COVID-19-pandemie, herinner deelnemers aan die kerk se veerkragtigheid en vermoë om aan te pas. Die verlede bied nie bloot 'n nostalgiese toevlug nie, maar 'n bron van perspektief, identiteit en hoop. Dit help die kerk om huidige uitdagings in 'n groter geloofsraamwerk te verstaan.

Daar is ook die besef dat die kerk moontlik in 'n tyd van krimpende lidmaattal en veranderende gemeenskappe leef, maar dat dit nie beteken dat God se werk tot 'n einde gekom het nie. Die toekoms is nie vooraf bepaal nie; God is reeds daar teenwoordig.

Die deelnemers word daarom uitgenooi om anders na die werklikheid te kyk: nie net deur die lens van verlies en bedreiging nie, maar ook deur die lens van God se trou, moontlikhede en roeping.

3. Die ontwigting van die Heilige Gees: Weg van selfgerigtheid en gevestigde patrone

Die gesprekke beklemtoon dat die Heilige Gees die kerk nie bloot bevestig in wat bekend en gemaklik is nie. Die Gees ontwig ook ons selftevredenheid, blindekolle en neiging om aan bestaande strukture, tradisies en leierskapsmodelle vas te hou.

Die vraag van God aan Adam en Eva: "Waar is julle?" (Genesis 3:9), word 'n treffende beeld van hierdie geestelike ontwigting. God roep mense terug na Hom wanneer hulle verdwaal, en die Gees maak die kerk sensitief vir waar sy dalk van haar roeping afgedwaal het.

Hierdie ontwigting beteken onder meer:

- Om Jesus sterker vas te hou as strukture, mense en tradisies.

- Om eerlik te erken dat die kerk nie al die antwoorde het nie en steeds moet leer en onderskei.
- Om nuwe leierskap te ontwikkel wat apostolies en profeties op uitdagende pioniersomstandighede kan reageer.
- Om gevestigde bedieningsmodelle krities te beoordeel en ruimte te maak vir nuwe vorme van bediening.
- Om nie verandering te vrees nie, maar met geloof en waagmoed daarop te reageer.

Die deelnemers waarsku terselfdertyd teen oorhaastige reaksies. Die kerk hoef nie alles gelyktydig te herontwerp nie. Soms vra gehoorsaamheid juis dat gemeentes die klein, konkrete geleenthede voor hulle raaksien en daarop reageer.

Die Gees se ontwrigting is dus nie vernietigende versteuring nie, maar 'n roering wat nuwe ontdekking, bekering, gehoorsaamheid en deelname aan God se sending moontlik maak.

4. Van selfgerigte instandhouding na deelname aan God se sending

'n Belangrike verskuiwing in die gesprekke is die besef dat die kerk nie bloot bestaan om haar eie strukture, programme en lidmate in stand te hou nie. God is reeds aan die werk in die wêreld, en die kerk word geroep om daardie werk raak te sien en daaraan deel te neem.

Hierdie verstaan van die Missio Dei — God se sending — kom sterk na vore in die beeld van die kerk as 'n gemeenskap wat gaan waar God reeds werk.

Die vraag verander gevolglik van: “Wat moet ons as kerk doen?” na: “Waar is God reeds aan die werk, en hoe wil Hy ons daar gebruik?”

Dit vra 'n groter openheid vir mense buite die tradisionele grense van die gemeente, veral mense in nood, mense uit ander bevolkingsgroepe en mense wat nie vanselfsprekend by bestaande kerkstrukture aanklank vind nie.

Jesus se ontmoeting met die Samaritaanse vrou in Johannes 4 dien as 'n belangrike herinnering dat God se genade grense oorsteek. Die kerk word uitgedaag om mense raak te sien soos Jesus hulle raakgesien het: met deernis, sonder veroordeling en met ruimte vir ontmoeting en herstel.

Die deelnemers beklemtoon daarom dat kerke veilige ruimtes moet wees waar mense welkom voel en praktiese hulp kan ontvang. Dit sluit ondersteuning met basiese behoeftes, betrokkenheid by plaaslike instansies en die ontwikkeling van nuwe vorme van gemeenskapsdiens in.

5. Verhoudings as die hart van kerkwees

Die beeld van die kerk om die etenstafel het besondere aanklank gevind. Dit verwoord 'n verlange na 'n kerk waar mense nader aan mekaar en aan God beweeg deur gasvryheid, gesprek, gedeelde maaltye en die bou van betekenisvolle verhoudings.

Die deelnemers besef dat mense nie net 'n behoefte aan programme en aktiwiteite het nie, maar ook aan gemeenskap, erkenning en 'n plek waar hulle behoort.

Dit vra dat gemeentes doelbewus meer mense uitnooi en innooi, dat gasvryheid verdiep en dat lidmate bemagtig word om self verhoudings te bou en ander te bedien.

Die gesprekke beklemtoon ook dat die verhouding tussen gemeentes binne ringe versterk moet word. Daar is 'n groeiende bereidwilligheid om eerlik met mekaar te praat, hulpbronne te deel, gesamentlike projekte te ontwikkel en verantwoordelikheid vir mekaar se bediening te aanvaar.

Die ring moet toenemend as 'n groter geloofsgemeenskap funksioneer, eerder as 'n versameling losstaande gemeentes. Samewerking is nie bloot 'n praktiese strategie om koste te bespaar nie; dit is 'n uitdrukking van die kerk se onderlinge verbondenheid en gemeenskaplike roeping.

Hierdie benadering vra egter tyd, vertrou, gesprek en 'n bereidwilligheid om verskille te hanteer.

6. Nuwe bedieningsmodelle: Klein, maar doelgerig en diensbaar

Die verskillende beelde van toekomstige kerkwees het gewys dat daar nie noodwendig net een model is wat oral sal werk nie. Die deelnemers herken eerder verskillende fasette van dieselfde roeping.

Die volgende vyf beelde is prominent:

- Kerk aan die werk: Die kerk is gedurende die week aktief in die gemeenskap en word 'n plek waar praktiese behoeftes aangespreek word.
- God se oase – “Kom soos jy is”: Die gemeente bied 'n veilige, gasvrye ruimte waar mense welkom is en God se genade kan ontdek.
- Droomdraers – “Klein, maar getrain”: Kleiner gemeentes en groepe word toegerus om doelgerig te dien, dissipels te maak en hul gawes te gebruik.
- Padgenote – kerk om die etenstafel: Die gemeente bou gemeenskap deur verhoudings, gasvryheid, gesprek en gedeelde geloof.
- Spoormakers – “Ons gaan waar God reeds werk”: Die kerk onderskei God se werksaamheid in die gemeenskap en sluit daarby aan.

Die deelnemers sien hierdie beelde nie noodwendig as mededingende alternatiewe nie, maar as verskillende fasette van 'n geïntegreerde verstaan van kerkwees. Die toepaslike model sal telkens deur die plaaslike konteks bepaal word.

Die gesprekke beklemtoon verder die belang van lidmaatbemagtiging, die ontdekking en ontwikkeling van geestelike gawes en die toerusting van gelowiges om hulle roeping in die alledaagse lewe uit te leef.

Dit sluit praktiese inisiatiewe in, soos die opleiding van dienswerkers, ondersteuning aan seniors, begeleiding van gesinne en die ontwikkeling van nuwe bedieningsmoontlikhede in gemeenskappe met veranderende behoeftes.

Die doel is nie bloot om kleiner of meer doeltreffende strukture te skep nie, maar om gemeentes te ontwikkel wat die evangelie getrou uitleef en mense toerus om aan God se sending deel te neem.

7. Leierskap en die moed om nuut te dink

Die gesprekke toon 'n behoefte aan leierskap wat die kerk kan begelei om die nuwe werklikhede eerlik te hanteer. Die deelnemers beklemtoon dat bestaande

leierskapsmodelle nie noodwendig voldoende is vir die uitdagings van die huidige tyd nie.

Die kerk het leiers nodig wat teologies diep begrond is, krities kan dink, geestelike onderskeiding beoefen en nuwe moontlikhede kan raaksien. Hierdie leierskap moet nie net visie ontwikkel nie, maar ook gemeentes help om praktiese stappe te neem.

Daar is terselfdertyd 'n sterk besef dat die kerk se gereformeerde teologiese erfenis 'n waardevolle bate is. Die uitdaging is nie om hierdie erfenis prys te gee nie, maar om dit op 'n verantwoordelike en geloofwaardige manier binne nuwe omstandighede uit te leef.

Die deelnemers beklemtoon daarom die belang van veerkragtigheid, kreatiwiteit en waagmoed, sonder om die kerk se evangeliese grondslag prys te gee.

8. Wat neem ons huis toe?

Die geïntegreerde boodskap van die tafelgesprekke kan in vyf kerninsigte saamgevat word:

1. Ons gaan huis toe met hernude vertroue in God. God bly getrou, hou sy kerk in stand en is reeds teenwoordig in die toekoms wat op ons wag.
2. Ons gaan huis toe met 'n oproep tot geestelike onderskeiding. Die Heilige Gees bevestig ons geloof, maar wys ook ons blindekolle en roep ons weg van selftevreidenheid en blote instandhouding.
3. Ons gaan huis toe met 'n sterker verbintenis tot verhoudings en samewerking. Gemeentes en ringe moet nader aan mekaar beweeg, hulpbronne deel en saam verantwoordelikheid vir die breër gemeenskap aanvaar.
4. Ons gaan huis toe met 'n duideliker missionale gerigtheid. Die kerk moet ontdek waar God reeds werk en lidmate bemagtig om daar diensbaar te wees, veral teenoor mense in nood en mense buite die kerk se gevestigde netwerke.
5. Ons gaan huis toe met die moed om nuwe vorme van kerkwees te ondersoek. Ons hoef nie alles gelyktydig te verander nie, maar moet bereid wees om klein, konkrete stappe te neem wat getuig van geloof, hoop en liefde.

9. Gevolgtrekking

Die tafelgesprekke lewer 'n duidelike getuienis: die kerk se toekoms lê nie bloot in beter strukture, nuwe programme of die herstel van die verlede nie. Dit lê in 'n dieper verhouding met God, groter gehoorsaamheid aan die Heilige Gees en 'n hernude bereidwilligheid om saam aan God se sending deel te neem.

Die Gees bevestig dat God nog altyd getrou was en steeds by sy kerk is. Terselfdertyd ontwrig die Gees die kerk se neiging om die bekende met die noodsaaklike te verwar. Die kerk word geroep om nie aan die verlede vas te klou nie, maar daaruit te leer; nie oorweldig te word deur die hede nie, maar God se teenwoordigheid daarin raak te sien; en nie die toekoms te vrees nie, maar dit met geloof en gehoorsaamheid tegemoet te gaan.

Die belangrikste vraag is daarom nie bloot watter model die kerk moet kies nie, maar of ons bereid is om te gaan waar God ons stuur.

Ons gaan huis toe met die geloof dat God getrou is, die hoop dat nuwe moontlikhede voorlê en die roeping om met liefde, waagmoed en onderskeiding sy kerk in die wêreld te wees.

